

ABSTRACTS – ABSTRAKTIT

Virpi Kaukio

LOVING A MARGINAL PLACE:
AFFECTIVE HUMAN-NATURE
RELATIONSHIP IN THE FILM
WHERE THE CRAWDADS SING

The article examines the audiovisual narratives through which fictional cinema depicts but also produces the affective relationship of humans to nature in a wetland environment that is disparaged in Western culture. The analysis focuses on the film *Where the Crawdads Sing* (USA 2022). The article is based on the theories of environmental aesthetics and ecocriticism, drawing inspiration from the tradition of American nature writing and the positive aesthetics of nature.

The film takes place in a remote marshland, where the meanings of a marginal place shape the relationship with the represented nature. The narrative of *Where the Crawdads Sing* is examined in relation to the narrative of the novel on which the film is based (Delia Owens, 2018) on the one hand, and the ways in which nature is represented in nature films on the other.

The study applies the idea of retrospective scriptwriting, which takes into account the discursive and constructed quality of conceptions of nature. As a method, this means observing and structuring how the details of the audiovisual narrative interact with each other and act as meaning-making elements. The viewer's experience of a film is created by the meaning conveyed by the textual and affective senses and emotions. The article proposes that the love of nature is scripted into the film with all the senses and in relation to the conventions of nature representation, allowing them to evoke a love of nature also in the spectator. Nature in the film

is presented as an escapist sanctuary; love for it is not overshadowed by environmental concerns.

Keywords: affective human-nature relationship; audiovisual narrative; ecocriticism; environmental aesthetics; marginal environment

RAKKAUS MARGINAALISEEN
PAIKKAAN: AFFEKTIIVINEN
LUONTOSUHDE ELOKUVASSA
SUON VILLI LAULU

Artikkeli tarkastelee audiovisuaalisia kerronnantapoja, joilla fiktiivinen elokuva kuvaa ja tuottaa ihmisen affektiivista luontosuhdetta länsimaaisessa kulttuurissa väheksytyssä suoympäristössä. Analyysin kohteena on *Suon villi laulu* -elokuva (*Where the Crawdads Sing*, USA 2022). Artikkelin tutkimukselliset lähtökohdat ovat ympäristöestetiikan ja ekokritiikin teorioissa. Taustalla vaikuttavat amerikkalaisen luontokirjoittamisen traditio ja positiivinen luononestetiikka.

Elokuvan tapahtumapaikkana on syrjäinen marskimaa, johon liittyvät marginaalisen paikan merkitykset muokkaavat suhdetta esitettyyn luontoon. *Suon villin laulun* kerrontaa tarkastellaan toisaalta suhteessa elokuvan taustalla olevan romaanin (Delia Owens, 2018) kerrontaan ja toisaalta luonnon esittämisen tapoihin luontoelokuviissa.

Tarkastelussa sovelletaan jälkikäteisen käsikirjoittamisen ideaa, jossa huomioidaan luontoon liittyvien käsitysten diskursiivisuus ja konstruktivisuus. Menetelmänä tämä tarkoittaa niiden tapojen havainnoimista ja jäsentämistä, joilla audiovisuaalisen kerronnan yksityiskohdat ovat vuorovaikutuksessa toisiinsa ja toimivat merkityksiä luovina elementteinä. Elokuvan katsojan kokemus syntyy sanallisista ja affektiivisten, aistien ja tunteiden välittämistä

merkityksistä. Artikkelissa esitetään, että luontorakkaus on käsikirjoitettu elokuvaan kaikin aistein ja suhteessa luonnon esittämisen konventioihin niin, että ne voivat herättää myös katsojassa rakkautta luontoa kohtaan. Luonto tarjoillaan elokuvassa eskapistisena turvasatamana; rakkautta sitä kohtaan eivät samenna ympäristöhuolet.

Avainsanat: affektiivinen luontosuhde, audiovisuaalinen kerronta, ekokritiikki, marginaalinen ympäristö, ympäristöestetiikka

Anna Pakarinen

“I MISS BACK TO YOU, WHERE I'M
ALL GOOD”: THEMES OF ART-
FOCUSED LOVE IN CHEEK'S RAP
MUSIC VIDEOS

In this article, I explore themes of art-focused love in rap artist Cheek's music videos. Cheek's music has been one of the most famous phenomena in Finnish popular culture during the recent decade. I base my examination on the poetic and visual analysis of music videos, following an art philosophic orientation. According to the principles of hip hop studies, I also contextualize my analysis with dialogic theme interview material I have co-produced with Jare Tiihonen, i.e. Cheek.

I examine themes of art-focused love in three music videos: “Ääri rajoille” (2014), “Sä huudat” (2015) and “Enkelit” (2017). I explore what kinds of poetic and visual features music videos adopt and what kinds of meanings these construct within the theme of art-focused love. In addition, I aim to open new perspectives on characteristic

affects related to making art and being an artist in Cheek's artistic production.

I show that art-focused love is an important and fundamentally ambivalent theme in Cheek's music videos. The multilayered poetics of these music videos represent diverse affects, which are characteristic to making art and being an artist. As depicted in theories of art philosophy, the experience of affects and their subsequent reflection play a fundamental role in Cheek's rap music videos. Art-focused love is explored in relation to the artist's dual role, giving rise to interpretations that encompass both positive and negative affects. This paradoxical ethos is emphasized by sublime expression and continuous movement between different kinds of contextual frames. Despite this ambivalence, love focused on the art of rap appears fundamental to experiencing the significance of life, which is also related to promoting resilience.

Keywords: affect, Cheek, love, music videos, rap, resilience

"MÄ KAIPAA TAKAS SUN LUO, SINNE MISSÄ MUN HYVÄ ON": TAITEENLAJIIN KOHDISTUVA RAKKAUS RAP-ARTISTI CHEEKIN MUSIIKKIVIDEOISSA

Tutkin artikkelissani taiteenlajiin kohdistuvan rakkauden teemaa suomalaisen populaarikulttuurin suurimpiin ilmiöihin kuuluvan rap-artisti Cheekin musiikkivideoissa. Tutkimusmetodinani on taiteenfilosofian taustoittama musiikkivideoiden poeettinen ja visuaalinen analyysi. Hiphop-tutkimuksen eetoksen mukaisesti kontekstoin analyysini myös dialogisissa teema-haastatteluissa Jare Tiihosen kanssa tuottamiini aineistoihin.

Artikkelissani tarkastelen taiteenlajiin kohdistuvan rakkauden teemaa kolmessa musiikkivideoissa: "Ääri-rajolle" (2014), "Sä huudat" (2015) ja "Enkelit" (2017). Artikkelini tutkimustavoitteena on selvittää, millaisia poeettisia ja visuaalisia ilmaisukeinoja musiikkivideot soveltavat ja millaisia merkityksiä ne tuottavat taiteenlajiin kohdistuvan rakkauden teemassa. Lisäksi artikkelini avaa uusia näkökulmia taiteilijuudelle ominaisiin affekteihin Cheekin tuotannon kontekstissa.

Artikkelissani osoitan, että taiteenlajiin kohdistuva rakkaus on tarkastelun kohteena olevissa Cheekin musiikkivideoissa keskeinen ja etenkin ambivalentti teema. Musiikkivideoiden monitasoinen poeettinen ja visuaalinen ilmaisu käsittelee monipuolisesti taiteilijuudelle ominaisia affekteja. Soveltamani taiteenfilosofisen teorian mukaisesti itse tunnekokemus ja sen reflektio nousevat musiikkivideoissa keskeiseen rooliin. Taiteenlajiin kohdistuva rakkaus tulee esiin taiteilijuuden kaksoisroolin valossa ja tuottaa tulkintaa sekä positiivisista että negatiivisista tunnekokemuksista. Taiteenlajiin kohdistuvan rakkauden paradoksaalista eetosta korostavat esimerkiksi keskeiseen rooliin nouseva sublimi ilmaisu ja liike erilaisten kontekstivien kehysten välillä. Ambivalenssista huolimatta räpin taiteenlajiin kohdistuva rakkaus näyttäytyy Cheekin musiikkivideoissa myös perustavalla tavalla elämän merkityksellisyyden kokemusta tuottavana ja nivoutuu siten myös resilienssin teemaan.

Avainsanat: affekti, Cheek, musiikkivideot, rakkaus, rap, resilienssi

Maria Laakso

PARODY OF THE ROMANCE GENRE, VOICE-OVER NARRATION AND METALEPSIS IN THE TELEVISION SERIES JANE THE VIRGIN

The article examines the romantic drama comedy *Jane the Virgin* (USA 2014–2019). The popular American series is based on the Venezuelan telenovela *Juana la Virgen* (2002). The original series is full of exciting and romantic twists, which are also typical of the US version, in accordance with the popular telenovela genre in Latin America. The protagonist of both series is Jane, a young Venezuelan-American woman who has taken a vow of virginity. However, due to unfortunate coincidences, she ends up artificially inseminated. The child's father is a rich and handsome businessman, and after numerous obstacles the couple finally falls in love and gets married.

The American series *Jane the Virgin* strongly deviates from its model in its parody and irony. As is typical for postmodern romance, the series is constantly aware of the romantic genre traditions on which it is built. In the American series, Jane is a writer who has admired romance literature since she was a child. His father, on the other hand, is a famous and popular telenovela star. Through these characters, textual and audiovisual representations of romance are constantly produced in the metafictional fabric of the series: in almost every episode, either a romance is being written or a telenovela is being filmed and scripted. The series takes an ironic approach to the romance genre and often turns into a parody of the romance genre.

This article examines the themes and narrative of the series, focusing especially on the parody of the romance genre. Intertextuality, metalepsis, and voice-over narration are at the core of the parody of the examined series. Through the examination of such a parodic narrative, the article also discusses more broadly the position of the romance genre in contemporary culture.

Keywords: parody, romance, voice-over, intertextuality, metalepsis

ROMANTIIKKAGENREN PARODIA, VOICE-OVER-KERRONTA JA METALEPSIS TELEVISIOSARJASSA JANE THE VIRGIN

Artikkelissa tarkastellaan romanttista draamakomediana *Jane the Virgin* (USA 2014–2019). Suosittu yhdysvaltalaisarja perustuu venezuelalaiseen telenovela-sarjaan *Juana la Virgen* (2002). Alkuperäinen sarja on latinalaisessa Amerikassa suosittu telenovelan lajivaateiden mukaisesti täynnä jännittäviä ja romanttisia käänteitä, jotka ovat tyypillisiä myös yhdysvaltalaiselle versiolle. Kummankin sarjan päähenkilö on nuori venezuelalais-amerikkalainen nainen Jane, joka on tehnyt neitsyyslupauksen. Onnettomien sattumusten takia hän päätyy kuitenkin keinohedelmöitetyksi. Lapsen isä on rikas ja komea liikemies, ja monien vaiheiden ja esteiden jälkeen pari rakastuu ja menee naimisiin.

Yhdysvaltalaisarja *Jane the Virgin* poikkeaa esikuvastaan parodisuudessaan ja ironisuudessaan. Nykyromanssille, erityisesti niin kutsutulle postmodernille romanssille, tyypillisesti sarja on jatkuvasti hyvin tietoinen niistä romanttisista lajitraditioista, joiden varaan se rakentuu. Romantiikka tunkeutuu sarjan fiktiiviseen todellisuuteen jopa henkilöhahmojen kautta. Amerikkalaisarjassa Jane on aloitteleva kirjailija, joka on lapsesta saakka ihaillut romanssikirjallisuutta. Hänen isänsä puolestaan on kuuluisa ja suosittu telenovela-tähti. Näiden hahmojen kautta sarjan metafiktiivisessä kudoksessa tuotetaan jatkuvasti romanssin tekstuaalisia ja audiovisuaalisia esityksiä: lähes jokaisessa jaksossa joko kirjoitetaan romanssia tai kuvataan ja käsikirjoitetaan telenovela. Sarja suhtautuu romantiikkagenreen ironisesti ja kääntyykin usein romantiikkagenren parodiaksi.

Artikkelissa tarkastellaan sarjan teemoja ja kerrontaa kohdentaen erityisesti romantiikkagenren parodiaan. Tarkastellun sarjan parodian ytimessä ovat erityisesti intertekstuaalisuus, metalepsis ja voice-over-kerronta. Tällaisen parodisen kerronnan tarkastelun kautta artikkelissa keskustellaan myös laajemmin romantiikkagenren asemasta nykykulttuurissa.

Avainsanat: parodia, romanssi, voice-over, intertekstuaalisuus, metalepsis